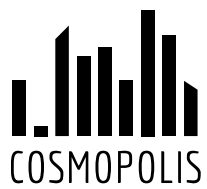

Cukrárna s vůní jahod

Laurie Gilmorová

*Cukrárna
s vůní jahod*

Přeložila Michaela Melišíková

First published by HarperCollins*Publishers* Ltd.
under the title THE STRAWBERRY PATCH PANCAKE HOUSE
Copyright © Laurie Gilmore 2025

Translation © Grada Publishing a. s. 2026,
translated under licence from HarperCollins*Publishers* Ltd.

Laurie Gilmore asserts the moral right
to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Michaela Melišíková, 2026
Cover illustration © Michael Michajlov, 2026; © Depositphotos/MyStocks

ISBN 978-80-271-5689-4

*Pro F. za to, že jsem se stala mámou,
a pro V., že mě od té doby neustále udržuje ve střehu.*

*Na tuhle knížku jste ještě malí – ale každopádně díky
za všichni tu inspiraci!*

PRVNÍ KAPITOLA

Archer Baer se právě stal otcem, a to naprosto nepředstavitelným způsobem. Ne že by si to do té doby vůbec představoval. Co si měl zatvrzelý starý mládenec, kuchař workoholik jako on asi tak počít s dítětem? Vždyť neměl ani pokojové rostliny, protože u něj doma by nepřežily. A byl si vcelku jistý, že děti vyžadují o něco víc péče než například fíkus.

Podle právničky, která mu před týdnem zavolala a narušila tak celou jeho existenci, měl Archer dceru. Holčičku, kterou za těch pět let, co byla na světě, nikdy nespatrił ani o ní neslyšel. Její matka Cate zahynula při autonehodě, a tak se mu už nikdy nenaskytne příležitost, aby se jí zeptal, proč mu o děvčátku neřekla, přestože ho v rodném listě uvedla jako otce.

Všechno mu to stále připadalo naprosto šílené. Ani teď, když krácel po hlavní třídě v tomhle bizarním městěčku, kde Cate vyrostla, mu to nešlo na rozum. Archer aby se stal *otcem*? To nedávalo smysl. Rozmrzele zavrtěl hlavou v marné snaze se probudit. Potřeboval kávu. Už léta takhle brzy nevstával. Kvůli práci v kuchyních po celé Paříži ponocoval takřka neustále. Málokdy

se dostal domů před jednou hodinou ranní. Jak se měl proboha postarat o malou holčičku?

Právnička tvrdila, že jeho dceři bude lépe s ním než s její starou babičkou, ovšem Archer si tím až tak jistý nebyl.

Nebylo by jí lépe s někým, kdo ví, co dělá?

V myšlenkách se vrátil ke Cate. Přestože spolu mluvili naposledy před pěti lety, stěží dokázal uvěřit, že už není mezi živými a on jí teď nemůže položit žádnou ze stovek svých otázek.

Cate Carpenterová. Seznámil se s ní při práci v jedné luxusní restauraci v Bostonu. Ona tam dělala provozní, on působil jako zástupce šéfkuchaře. Byla krásná a zábavná. Spali spolu jen párkrát. Mířil totiž dál, do Evropy, v touze splnit si svůj obrovský sen – chtěl se stát michelinským kuchařem. Proto mu o dítěti neřekla? Za ty roky mu to mohla říct tisíckrát, tak proč to neudělala?

Jak by však na takovou zprávu reagoval? Vzdal by se toho všeho? Svého snu. Své dokonalé práce. Snahy být pořád nejlepší. Skončil by v tomhle městečku v Nové Anglii o něco dřív? Vzal by si ji za manželku?

Měl by jí za zlé, že mu zhatila plán, který si tak pečlivě sestavil?

Snažil se potlačit úzkost. Na ničem z toho teď nezáleželo, protože Cate byla mrtvá. Kriste, Cate byla *mrtvá* a on se tu teď setká se svou dcerou. Bylo to všechno tak zatraceně tragické. A Archer se s ničím z toho nedokázal vypořádat, dokud v sobě nebude mít ranní kávu.

Poprvé od svého příjezdu se vydal do centra městečka. Bylo... malebné, jako ze staré pohlednice. Malebné a neuvěřitelně *malé*. Ulice lemovaná stromy sestávala z hrstky obchodů a táhla se asi přes dva městské bloky. A tím to končilo. Z obchodní čtvrti se

rychle stala obytná. Vůbec se to nepodobalo pulzující energii Paříže. Jeho naděje, že sežene slušný šálek kávy, se rychle vytrácely.

Dnes bylo venku chladno, zvlášť takhle brzy zrána. Zima stále nepolevovala, a přestože byl teprve první březnový týden, na dveřích každého obchodu se tvrdošíjně vyjímal květinový věnec nebo výlohu zdobily umělé tulipány. Všude visely cedule s reklamou na blížící se hon na velikonoční vajíčka. Připadalo mu to všechno tak nějak přehnaně... roztomilé. Doopravdy tady měl *žít*? Tady, uvnitř téhle reklamy na kouzlo Nové Anglie? Nebyl si jistý, jestli to zvládne. Upřednostňoval o něco drsnější život než květinové věnce a hon na vajíčka.

Majitelé obchodů už otevírali a dříve poklidnou ulici začalo zaplňovat čím dál víc lidí. A Archer si byl docela jistý – tedy, pokud nebyl úplně paranoidní –, že se většina těch lidí dívá na něj.

Paráda. Přesně to potřeboval. Vlezlí maloměšťáci, kteří se mu budou plést do života, zatímco on měl v úmyslu vyřešit jen záležitosti ohledně toho děcka a pak se vrátit do Paříže, do své kuchyně, do svého skutečného života. Tahle bizarní ulice s přehnanou jarní výzdobou plná zvědavců nebyla nic pro něj. Už teď toužil po anonymitě, kterou velkoměsto skýtal.

Kolem obchodu se zvířaty prošel, aniž by si všímal králíků ve výloze nebo přátelského mávání prodavače. Nezastavil se ani u květinářství nebo zmrzlinářství. Někde by tu přece ksakru měla být kavárna!

Aha, tamhle! Vepředu zahlédl nápis „Kavárna s vůní perníčků“. Zamračil se. Snad mají i něco jiného než přeslazené sezónní pití. Přešel ulici a všiml si, že hned vedle kavárny se nachází hospoda. Ta mu nejspíš přijde vhod, když už musí trčet v tomhle městě.

Tabule před kavárnou lákala na nové kapustové smoothie a citronovo-borůvkové koláčky. Z obchodu se linula vůně čerstvě pražené kávy a Archer cítil, jak se jeho tělo probouzí. Díkybohu. Nemohl se setkat se svou dcerou, svou *dcerou* – stále si na to slovo nezvykl –, když napůl ještě spal.

V zamyšlení nad tím slovem a odpovědností s ním spojenou a také nad tím, jestli si dá koláček, sáhl po klice, když vtom se dveře kavárny rozletěly a málem ho udeřily do obličeje.

„Co to k sa...“ Jeho slova přehlušil ženin výkřik, jako by to byl *on*, kdo se bez ohledu na ostatní vyhrnul z podniku.

„Ale ne!“ vykřikla, jenže už bylo pozdě. Tác se smoothies, který nesla, se řítíl na něj, její tělo do něj vrazilo, neukázněné zrzavé vlasy jí poletovaly kolem obličeje a Archer ji chytil rukama za paže.

„A sakra,“ zasténala a zadívala se do prostoru mezi nimi. Po něm právě skapávalo smoothie, ona byla zepředu pokropená drobnými zelenými skvrnkami.

Archer téměř zavrčel. Ztraceně! Na tohle neměl čas. Neměl čas vrátit se do absurdního domku, který si pronajímal, aby se převlékl do čistého. Nemohl přijít pozdě na setkání se svou... svou... se svou *dcerou*. Nepočítal s tím, že ho zasáhne tohle lidské tornádo nesoucí kapustové koktejly!

To zavrčení mu zřejmě uniklo dost nahlas, protože žena vyděšeně vykulila oči a tváře jí zrudly.

„Já se tak omlouvám,“ promluvila. „Spěchala jsem, protože už mám zpoždění, nedávala jsem pozor a...“

„Nic se nestalo,“ utrousil, třebaže se toho stalo ažaž. Na nejdůležitější schůzku svého života dorazí v košili nasáklé zeleninovou břečkou. Upatlaný otec zdaleka nepůsobil jako někdo, kdo

by vzbuzoval důvěru. A on se zoufale snažil získat zpět trochu svého obvyklého sebevědomí.

„To se teda evidentně stalo. Pomůžu vám s tím.“

Vtom si Archer uvědomil, že ženu stále drží za ruce a stojí u ní příliš blízko. Pustil ji, o krok ustoupil a narazil do zavřených dveří za sebou.

„Žádnou pomoc nepotřebuju,“ zamručel a pohledem přelétl k pultu kavárny a dlouhé frontě lidí, kteří tam čekali. Tu kávu teď už nejspíš vůbec nestihne. Setkání s dcerou holt bude muset absolvovat s potřísněnou košilí a bolehlavem z nedostatku kofeinu. Perfektní. Prostě perfektní.

„Tady, dovolte mi, abych vám utřela ty nejhorší fleky.“

Žena popadla z nejbližšího stolu hrst ubrousků a přitiskla mu je na hrud'. „Tohle by mělo pomoci. Prostě to ty ubrousky necháme nasáknout a pak se možná s trochou mýdla v koupelně nebo tak něco...“ Drmolila tak rychle, že ho ten příval slov kupodivu jaksi uklidňoval. Dotek jejích rukou, které mu bloudily po hrudi, a něžná křivka jejích rtů, zatímco mluvila, rozptýlily Archera natolik, že z něj jeho vztek vyprchal. Vlastně se přistihl, že by se k ní nejraději přitiskl víc. Chtěl si s touhle zbrklou ženskou ještě povídat. Chtěl se jí zeptat, proč nesla tolik koktejlů. Komu byly určeny? Její oblečení se hodilo spíš do posilovny než do kanceláře, přiléhavé legíny obepínaly křivky jejích stehů, drobný sportovní top odhaloval proužek kůže kolem břicha, kůže, která teď byla potřísněná koktejlem. Kůže, na kterou by měl nejspíš přestat zírat.

Bože, co se to s ním dělo? Měl se připravovat na setkání se svým dítětem, a ne balit nějakou, byť popravdě krásnou ženu v místní kavárně.

Archer si povzdechl, odtrhl pohled od toho nebezpečného proužku kůže a vrátil se k její starostlivé tváři. Krásné rty měla nešťastně našpužené.

Sakra, Archere. Nekoukej se ani na ty rty.

Radši se honem seber.

„S tou podlahou si nedělejte starosti!“ zavolala směrem k nim žena zpoza pultu a na chvíli ho vyrušila ze zírání a ze spílání sobě samému právě za to zírání. „Joe už běží pro mop!“

„Dobře, díky, Jeanie,“ reagovala žena, která mu stále ještě otírala hrudník. „Moc se za to omlouvám.“ Její ruce nepřestávaly útočit na jeho tělo. Stála až příliš blízko. Cítil vůni jejího šampónu. Jahody? Bože. Potřeboval už běžet.

„To se někdy stane,“ pokrčila rameny Jeanie.

Nějaký starší pár opatrně obešel louži a Archera. „Iris, zlato, musíš trochu zvolnit.“

„Já vím, Estelle,“ odvětila zrzka – zřejmě tedy Iris – s povzdechem. Narovнала se a konečně ho osvobodila od své snahy o vyčištění. „Máš pravdu.“

„Jsi moc hodná ženská,“ poznamenala Estelle a poplácala Iris po tváři. Šedovlasý muž, který ji doprovázel, se na Archera pobaveně usmál.

„Těžké ráno?“ zeptal se.

„Ano, začíná to tak vypadat.“

Starší muž se zasmál. „Tak snad se to obrátí k lepšímu.“

„Pojď, Henry,“ pobídla muže Estelle a chopila se jeho rámě. Nápila se koktejlu, který držela v ruce. „Vypadá to, že dneska budu na lekci dřív než Iris. Ještěže jsem si koupila vlastní pití,“ smála se, zatímco odcházeli.

Iris jí úsměv oplatila, dokud její pohled opět nespočinul na Archerově tváři. Okamžitě se vzpamatovala. „No, myslím, že to nedokážu napravit.“ Oba se podívali na jasně zelenou skvrnu na jeho bílé košili.

„Samozřejmě že nedokážete,“ odvětil s povzdechem. Nic z toho nepomáhalo. V hlavě měl před nadcházející schůzkou naprostý zmatek a to poslední, co potřeboval, bylo roztouženě vzdychat po místní instruktorce jógy nebo co to měla za práci.

Iris se bolestně ušklíbla. „Vážně se moc omlouvám. Co kdybych vám koupila něco k pití? Co si dáte?“

Archer se znovu podíval na frontu u pokladny a všichni do jednoho naprosto bezúspěšně předstírali, že na něj nezárají s milionem otázek ve tváři. Hm, jestli tedy plánoval se v tomhle městě objevit a zase rychle zmizet, aniž by vzbudil přílišnou pozornost, tak se mu to vážně nepovedlo. Obrátil pohled zpátky k Iris a jejímu svraštělému čelu a posmutnělým ústům. Mikina na zip s kapucí, kterou měla přehozenou přes cvičební úbor, jí sklouzla z jednoho ramene a odhalila další proužek kůže, na který by neměl zírat.

Nezbývalo mu než odsud vypadnout.

V žádném případě dnes nehodlal odpovídat na nějaké další otázky. Ani setrvávat v přítomnosti ženy, již se podařilo mu takhle zkazit den.

„Nemám čas,“ odsekl nevrle a odvrátil se od Iris, jejího šokovaného výrazu a kriticky vyhlížející fronty milovníků kávy. Nebyl tu proto, aby si hledal přátele. Přišel, aby se postaral o svou dceru. Zda se domníval, že je právě *on* pro ni tím pravým, bylo nepodstatné.

— — —

„Příšera!“ Holčička se podívala na zelenou skvrnu na jeho košili, vyděšeně vykřikla a utekla se ukrýt za pohovku. První setkání s jeho děckem tedy probíhalo zcela podle očekávání.

„Není to žádná příšera, zlatíčko. Je to tvůj tatínek,“ řekla Paula, Catina máma, a něžně se usmála směrem k místu, kde se dívka schovávala. Archer se s Paulou nikdy nesetkal, což byl jen další důkaz toho, že krátká známost, kterou s Cate prožil, byla náhodná a pomíjivá.

Paula dýchala s pomocí kyslíkové bomby a soudě podle hadičky v nose bylo zcela evidentní, že s tím dítětem potřebuje pomoc. S *jeho* dítětem. S tím, které jen letmo zahlédl, než před ním uteklo.

„Tak proč má na sobě ten zelený sliz?“ zeptala se holčička, aniž by se odvážila vylézt ze svého úkrytu.

Archer se podíval na svou košili. Vlastně se nemýlila. Ta skvrna od koktejlu skutečně vypadala podezřele, přesně jako sliz typický pro příšerky. „To je... to je jenom skvrna od koktejlu,“ vysvětlil a Paula přikývla.

„Slyšelas to, Olive? Jenom se trochu polil koktejlem, nic víc.“

„Já odsud nikam nejdu,“ trvala na svém Olive, *jeho dcera Olive*.

„Dobře, drahoušku. Můžeš tam ještě chvíli zůstat.“ Paula se na Archera usmála. „Prosím, posaďte se. Olive se ze začátku bude asi trochu stydět.“

„Já se nestydím,“ ozval se dětský hlásek. „Jenom nemám ráda příšery.“

Archer se zatvářil ztrápeně. „Moc mě to mrzí,“ vysvětlil Paulle. „Ráno jsem se srazil s ženou, která nesla kapustová smoothie, a už jsem se nestihl převléknout.“

„Samozřejmě, buďte bez obav,“ snažila se ho uklidnit, přestože i její usměvavá tvář měla ustaraný výraz. „Jsem si jistá, že se to všechno vyřeší.“ V tu chvíli mu to došlo. *Muselo* se to vyřešit. Tahle žena přišla o vlastní dceru a teď na tom nebyla dost dobře, aby se mohla postarat o vnučku.

Nešlo jen o něj a jeho vlastní život, o jeho sobecké potřeby.

Zatraceně.

Odkašlal si. „Správně. No jistě. My si na sebe s Olive určitě rychle zvykneme.“

Paula sice nevypadala, že by ji Archerův velkolepý plán „zvyknout si na sebe“ příliš nadchl, ale upřímně řečeno, nic lepšího jí v tuto chvíli nabídnout nemohl. Vždyť i jméno té malé, Olive, mu bylo cizí. Až dosud se mu vyhýbal, jako by doufal, že když je nebude vyslovovat, všechny ty věci nezačnou být skutečné.

Jenže ony skutečné byly. Ona byla skutečná. A jeho se bála.

Ta zatracená ženská v kavárně. Kdyby ho předtím neohodila tím zeleným slizem, nic z toho by se teď nedělo. A pak ho začala ohmatávat, jako by ty tenké papírové ubrousky mohly něco napravit. Ne že by pořád myslel na Irisiny ruce na své hrudi (i když si na ně nejspíš vzpomene později). Momentálně ho tížily větší starosti.

A neměl ponětí, jak se s nimi vypořádat.

Starostí číslo jedna teď pro něj bylo, jak dostat dceru zpoza gauče.

Schovávala se další půlhodinu, zatímco on s její babičkou se neohrabaně snažili vést společenskou konverzaci a právnička procházela dokumentaci.

„Povězte mi o té Paříži,“ požádala ho Paula, „žilo se vám tam dobře?“

„Mně se tam *žije* dobře,“ opáčil s důrazem na přítomný čas. *Nestěhuje* se sem natrvalo. „Mám to tam moc rád.“ Navzdory tomu, co říkal, mu ta slova zněla falešně. Jak si můžete zamilovat místo, které jste sotva poznali? Archerův život sestával z kuchyně v Beau Rêve, kde působil na pozici šéfkuchaře, z několika barů, které s personálem navštěvoval po práci, a z jeho bytu. Doopravdy miloval Paříž, anebo spíš představu, že bude vynikat ve městě proslulém kuchařským uměním? Na tom však nesešlo. Paříž byla součástí plánu. Dream Harbor *ani náhodou*.

Nevěděl sice, jak to bude fungovat, když se teď bude muset starat o Olive, ale určitě na něco přijde. Jakkoli ho ta nečekaná situace dočasně vykolejila, brzy se to změní. Pokud se všichni zúčastnění rozhodnou, že by Olive měla zůstat u něj, a to se stále zdálo velmi nejisté, půjde do Paříže s ním.

Odmítal myšlenku, že ji dosud nedokázal přimět ani k tomu, aby vykoukla zpoza gauče, natož aby ji stěhoval do Francie. Musí řešit jeden problém po druhém.

„Dobře, pane Baere.“ Advokátka pověřená opatrovnickým soudem, paní Kaori Kimová, odvrátila pozornost od papírů a oslovila ho. „Vidím, že jste si ve městě pronajal dům.“

„Ano. A Olive bude mít vlastní pokoj.“ Pronajal si domek v jedné klidné ulici. Nastěhoval se, vybalil a zařídil pokojík, aniž by tušil, co taková malá holčička potřebuje, takže prostě nakoupil všechny růžové věci, které uviděl. Jako náhradní domov to sice nestálo za nic, ale doufal, že se tak Olive bude cítit příjemně.

„A co zaměstnání?“ zeptala se advokátka.

Zaměstnání. Archerovi se sevřelo hrdlo úzkostí. Pochopitelně. Potřeboval práci, když už tu byl. A také ji hledal. Prvních pár dní

ve městě strávil pátráním po volném místě šéfkuchaře v blízkém okolí, ovšem bez výsledku. Hledal jen v nejbližším okolí, protože nevěděl, co si počne s Olive, zatímco bude pracovat. Nepřipadalo v úvahu, že bude dojíždět někam daleko nebo pracovat pozdě do noci. A navíc museli prozatím zůstat ve městě. Všichni se shodli, že přechod bude pro Olive snazší, když bude mít poblíž babičku, kamarády a školku. Dávalo to smysl, nicméně Archer kvůli tomu uvízl na mrtvém bodě a nedělal si velké naděje, že si najde slušnou práci.

„Já o jednom skvělém místě vím!“ ozvala se Paula. „Gladys hledá nového kuchaře.“ Věnovala mu široký úsměv.

„Nového kuchaře?“ zopakoval slabě.

„Ano, v jejím bistru!“ Paula se rozzářila, jako by to znělo būhvĭjak úžasně.

„V bistru?“

Přikývla.

„Výborně,“ poznamenala advokátka a zaklapla pořadač. „Takže jsme domluveni na dočasné péči. Pane Baere, příštích šest měsíců budete Oliviným hlavním opatrovníkem. Paula Carpenterová si ponechá právo vnučku navštěvovat. Po uplynutí tohoto přechodného období se znovu sejdem a učiníme rozhodnutí v nejlepším zájmu dítěte.“

Archer se zmohl na pouhé přikývnutí. V obličeji celý ztuhl. *Kuchař v bistru?* Takový teď bude jeho život? Táta z předměstí, kuchař v bistru. Udělalo se mu špatně. Jak by sakra mohl získat michelinskou hvězdu, kdyby pracoval v bistru?

Kaori nakoukla přes okraj pohovky. „Nevadí vám to, slečno Olive? Budeš nějakou dobu bydlet s tátou a on se o tebe dobře

postará. My všichni na to dohlédneme.“ Po této zlověstné větě věnovala advokátka Archerovi přísný pohled, který jasně říkal, že ho bude sledovat celé město. Jako by se o tom nepřesvědčil už dnes ráno v *Kavárně s vůní perníčků*.

Sice nerozuměl, co Olive zamumlala v odpovědi, ale určitě to nebylo dobré, protože Kaori z role právničky přešla do pozice znepokojeného přítele.

„Já vím, broučku,“ zašeptala a naklonila se přes polštáře pohovky. „Ale někdy holt musíme být stateční.“

Kaori i Paula měly v očích slzy a Archer si opět připadal jako mizera, že se stará o svůj vlastní život, když ony právě ztratily někoho tolik blízkého. Vždyť Olive přišla o mámu teprve před pár měsíci. A teď tu bude trčet s ním.

Vstal ze svého křesla a klekl si na pohovku vedle Kaori. Nakoukl přes okraj a zjistil, že na něj Olive upírá své velké hnědé oči. Stejně oči, jako měla Cate. Srdce se mu sevřelo.

„Ahoj, Olive.“

Pořád na něj zírala, ale aspoň neutekla, takže to byl pokrok.

Archer si odkašlal. „Vím, že je to trochu divné, a vím, že jsme se právě seznámili, ale zkusíme to spolu, co říkáš?“

Čelo se jí svraštilo.

„Myslím, že tvoje máma by měla radost, kdybychom se... skamarádili,“ zkusil to.

„To by určitě měla,“ ozvala se Kaori. „Já jsem tvou maminku znala a ona by byla vážně moc ráda, kdybys trochu času strávila s tátou.“

Doopravdy? zeptal by se nejraději Archer. Kdyby tomu tak bylo, proč mu o narození holčičky nic neřekla? Teď se však takové řeči

nehodily. Ne když se na něj Olive takhle dívala, jako by byla ztracená a vyděšená, zatímco on neměl tušení, jak jí pomoci.

Archer se však nevzdá. A nezklame ji.

Když dokázal přežít dřinu v těch nejvytíženějších kuchyních světa, jednu malou cácorku bezesporu zvládne. Nebo ne?

Natáhl ruku a Olive na ni několik napjatých vteřin jen hleděla. A pak konečně vložila svou drobnou ručku do jeho.

Byl to začátek.

DRUHÁ KAPITOLA

Iris postrkovala kousek lívance hustým javorovým sirupem, který pokrýval talíř, a ještě jednou si v duchu propočítávala jednoduchou rovnici. Ať se snažila sebevíc, výsledek vycházel stále stejný: na nájem jí peníze nevystačí. Už zase. A zatímco s posledními třemi opožděnými platbami měla bytná až neuvěřitelnou trpělivost, Iris si byla celkem jistá, že tentokrát už tak shovívavá nebude. Minulý měsíc to naznačila víc než srozumitelně: „Iris, tohle je ale naposledy! Já od tebe to nájemné potřebuju.“ Takže to bylo celkem jasné. Pokud Iris během následujících dvou dnů nějakým zázrakem to nájemné nevyčaruje, ocitne se na ulici.

S povzdechem se zadívala z velkého okna vedle boxu, v němž seděla. Déšť stékající po okenní tabuli jí na náladě nijak nepřídal. Gladys, jedna z jejích oblíbených studentek jógy a majitelka bistra, se posadila do boxu naproti ní.

„Proč se dneska tváříš tak smutně, zlato?“

Iris pokrčila rameny. „Však víš, jako vždycky. Ta moje nárazová práce mě neuživí.“ Ve svých šestadvaceti už by si Iris mohla začít vydělávat způsobem, jakým se očekávalo. Takovým, který

by znamenal pravidelný příjem a penzijní spoření. Měla by si najít práci, za kterou by dostávala výplatu v penězích, a ne v poukázkách na lekce ve sportovním centru nebo v květinách zadarmo každý měsíc. I když ty květiny zadarmo měla moc ráda.

Gladys se zachmuřila.

„Ale neboj se. Já něco vymyslím,“ přinutila se Iris k úsměvu. „Vždycky na něco přijdu.“ A taky že ano. Pokaždé se objevila nová práce, další levný byt, další pochybný spolubydlící. Iris už poměrně dlouho stála na vlastních nohách. Od té doby, co se její máma odstěhovala kvůli nejnovějšímu žhavému románu na Floridu, zůstala Iris v Dream Harboru v podstatě sama. Tedy až na svou sestřenicí Rebeccu, jenže aby znovu s přespáním otravovala ji, to nepřipadalo v úvahu. Bex měla totiž tři kočky a dlouho do noci hrála na trubku. Každonoční poslech nácvičku na jazzové vystoupení by Iris zcela jistě připravil o rozum, natož aby spala s tím, že jí nejméně dvě kočky leží na hlavě. Spolubydlení se sestřenicí zkrátka nebylo to pravé. Na to už nemá nervy.

Z kuchyně se ozvala rána následovaná sérií nadávek, což Iris vytrhlo ze zamyšlení.

„Co to sakra bylo?“

Gladys se na ni smutně pousmála. „Nový šéfkuchař.“

„Nový šéfkuchař? Tady v... bistru?“ Iris se rozhlédla po opotřebovaných jídelních boxech a starém linoleu. Měla to bistro ráda, ale že by se jednalo o nějakou nóbl restauraci, to tedy ne.

„Trochu to tu renovujeme,“ odvětila Gladys a narovнала se na židli. „A potřebujeme taky upravit jídelní lístek.“

Iris si vložila do úst poslední sousto svého pokrmu. „Doufám, že z něj nechceš vymazat tu celodenní nabídku lívanců, že ne?“

„To ani náhodou!“

„Uf, to se mi ulevilo.“ Iris se nad svým hrnkem laciné kávy na starší ženu usmála.

„Vlastně...“ Gladys ožila. „Možná mě napadlo řešení tvého problému.“

„No jo... mohla bych si vzít pár směn jako servírka...“

„Ne, to ne,“ namítla Gladys a mávla nad jejím návrhem rukou. Poté, co se jí během směny podařilo rozbít několik talířů a sníst aspoň tunu lívanců, se za vysněného uchazeče o práci v bistru Iris zjevně nedala považovat.

„Mám lepší nápad,“ pokračovala Gladys. „Co takhle dělat chůvu?“

Iris se opřela do sedačky a zamávala před sebou rukama, jako by se tomu návrhu musela fyzicky bránit. „Chůvu, to jako u dětí? Ani náhodou.“

„Proč ne? Jsi tak energická a jsi skvělá učitelka. Šlo by ti to určitě úžasně.“

„Ne, co mi jde úžasně, je výuka *dospělých*. Dospělých, kteří jsou schopni skutečné mezilidské komunikace. Děti jsou úplně jiná liga.“

Gladys povytáhla obočí, jako by přítelkyni tu hlubokou a trvalou nedůvěru k dětem nevěřila. „Děti náhodou umí komunikovat.“

Iris zavrtěla hlavou. „Jsou nepředvídatelné a já mám pocit, že neustále vymýšlejí nějaké lumpárny. A proč jsou permanentně tak ulepené?“

Gladys se zasmála a zavrtěla hlavou. „Děti jsou taky lidi. Jsem si jistá, že jednu holčičku bys zvládla.“

Taky lidi? Tyhle malé bytosti, kterým není pořádně rozumět

a které jsou naprogramované destruovat? Iris strávila většinu svého dětství s dospělými. No, s dospělými a s Bex, jenže s tou byly skoro stejně staré. Neměla mladší sourozence ani bratrance nebo sestřenice. Nikdy nehlídala sousedům děti. A panenky ji absolutně nezajímaly.

V dětství považovala za svou nejlepší kamarádku milou sousedku z horního patra, Josie, které bylo v té době sedmdesát let. Po škole, když Irisina máma pracovala, malou Iris hlídala, a ta Josie zbožňovala. Sousedka jí vyprávěla senzační historky a vařila ty nejlepší špagety. Dodnes to pro ni nebyla pravá neděle, pokud se na plotně nevařila omáčka. To ji naučila Josie.

Staří lidé byli zdrojem moudrosti. Malé děti byly jen... divoké.

„A komu bych to dítě hlídala?“ zeptala se Iris jen tak ze zvědavosti. Ne že by měla v plánu tuhle nesmyslnou práci přijmout.

Gladys sjela pohledem ke kuchyni. „No...“

Vtom se ozvala další rána doplněná hlasitou nadávkou.

Iris vytřeštila oči. „Ten chlap, který právě křičí na tvoje zaměstnance, má malé dítě?!“

„Slyšelas, co se stalo Cate Carpenterové?“

„Samozřejmě.“ O té tragédii se doslechl každý. Iris chodila s Cate do školy, ale nikdy se nijak zvlášť nekamarádily. Dozvěděla se, že se někomu tak mladému přihodilo něco takového, každého vykolejí. Takový příběh člověka donutí zamyslet se nad tím, co to sakra dělá se svým vlastním životem.

„No, zřejmě se jim podařilo vypátrat otce její holčičky.“

„A tím otcem je ten psychouš ve tvé kuchyni?“

„Není to žádný psychouš,“ odsekla Gladys podrážděně. „Je to světoznámý šéfkuchař a mou restauraci vybičuje k dokonalosti.“

„Hm.“

Gladys pokrčila rameny. „Potřeboval práci, aby uživil svou dceru. A my jsme byli jediní ve městě, kdo hledal kuchaře.“

„Takže teď máte šéfkuchaře...“

„Světově známého šéfkuchaře.“

„Světově známého kuchaře, který obrací lívance?“

Gladys se zazubila. „Chystá se obměnit celý jídelníček.“

„A co na to Lionel?“ Iris by ráda byla u toho, když Gladys svému manželovi vykládala, že bistro teď povede nóbl šéfkuchař. Výraz Gladysiny tváře jí napověděl, že to dopadlo asi tak, jak Iris očekávala.

„Však on to rozchodí,“ konstatovala a složila ruce na stůl. „Tak co říkáš na tu práci?“

„Gladys, hrozně ráda bych ti pomohla. Vážně. Ale vždyť já na hlídání dětí nemám žádnou kvalifikaci.“

„Nesmysl! Absolvovala jsi certifikovaný kurz první pomoci, jsi kreativní, energická, zábavná, zodpovědná...“ Gladys vypočítávala kamarádčiny kvality na prstech. „A hlavně jsi k dispozici.“

Iris zavrtěla hlavou. „V žádném případě. Promiň.“

„Jaké máš jiné možnosti?“

„Asi... Mohla bych prostě...“

Čím déle Iris váhala, tím se Gladys tvářila samoliběji.

„Já na něco přijdu.“ Vezme si například nějaké směny u Maca, nebo by ji možná Jeanie využila jako novou baristku ve své kavárně, případně prostě prodá ledvinu nebo tak něco. Cokoli, jen ne trávit den ve společnosti malého prcka. Kira už jí slíbila, že ji na Vánoce opět zaměstná, takže to bude muset zvládnout jenom příštích osm měsíců nebo tak něco. Pohodička.

„Jsi směšná. Zmínila jsem se, že se jedná o pracovní místo s bydlením?“

„S bydlením, jako že bych nemusela platit nájem?“

Ten samolibý úsměv se ještě rozšířil. „Přesně tak. Žádný nájem. A ta holka chodí do školky. Většinu dne teda nebude ani doma. Pořád můžeš učit svoje kurzy.“

Náhle to Iris celé překalkulovala. Kdyby nemusela platit nájem a mohla dál učit a dostávat peníze za hlídání, snad by se konečně jednou v životě mohla dostat finančně do plusu. Snad by mohla přestat živořit.

Zatracená Gladys a ty její dobré nápady.

„Takže co bych vlastně měla dělat?“

„No, představuji si to tak, že bys ji vypravovala do školky a zase ji vyzvedávala. Odpoledne, než se vrátí její táta, bys ji měla na starost ty, ale to určitě zvládneš, Iris.“

„Proč vlastně tolik tlačíš na pilu?“ Celé tohle město je plné dotěrů a otravů, drben a lidí s dobrými úmysly, kteří se člověku rádi montují do života, ale Gladys se k nim obvykle neřadila. Měla manžela, dvě dcery, víc vnoučat, než by Iris dokázala spočítat, a ještě měla na starost tohle bistro. Na to, aby se ostatním pletla do života, jí nezbyval čas.

Gladysina tvář celá zjihla. „Protože to mají těžké a ty jakbysmet. Proč byste si navzájem nepomohli?“

Chystala se odseknout, že ona to těžké tedy určitě nemá, ale pohled na Gladysinu tvář ji umlčel. Kamarádka měla pochopitelně pravdu.

„Ta holčička přišla o matku a ten muž se snaží dělat, co může...“

Další vlna randálu z kuchyně Gladysina slova přerušila, nicméně

její záměr zatáhnout za nitky Irisina přehnaně rozněžnělého srdce beztak vyšel. Co na to měla říct? Ne, nepomůžu té ubohé holčičce, která přišla o matku? To by přece nebylo fér.

Spolu s hrozbou toho, že bude poslouchat celonoční cvičení na trubku, to Iris přimělo říct: „Dobře, tak fajn. Jdu do toho.“

Gladys se rozzářila. „Úžasně! Řeknu to Archerovi. Á, tady ho máme.“ Gladysin pohled sklouzl ke kuchyňským dveřím, které se právě rozletěly. Byl to *on*. Ze zmatku kuchyně se vynořil ten nejrozzlobenější muž, jakého kdy Iris viděla. Kdyby bylo možné mračit se celým tělem, tak přesně to ten člověk dělal. Ani distingovaný bílý kuchařský rondon nijak nezjemňoval žár jeho tmavých očí. Špinavě blond vlasy mu padaly do čela, jako by se je snažil tak dlouho zastrkovat, až to nakonec vzdaly. Čelo měl svraštělé a rty semknuté do rozčileného šklebu. Byl napjatý jak struna. Ten samý chlap, který po ní vrhal vražedné pohledy za to, jak ho polila tím kapustovým smoothiem. Nepůsobil zrovna jako typ zralý na roli starostlivého otce.

„Archere!“ zvolala Gladys hlasem, z něhož díky čerstvému úspěchu dobrá nálada přímo sršela. „Našla jsem ti perfektní chůvu!“

Archerův rozhněvaný pohled se obrátil k Iris.

Věnovala svému potenciálnímu novému šéfovi zdrženlivý úsměv a mávla mu na pozdrav.

Pokud si ji z toho incidentu s kapustou pamatoval, nedal to nikterak najevo. „Pošlete mi svůj životopis,“ vyštěkl, otočil se a vpadl zpátky do kuchyně.

Do čeho se to sakra připletla?

TŘETÍ KAPITOLA

Když Archer na zadním parkovišti nastupoval do auta, bylo teprve tři čtvrtě na šest. V bistru se otevíralo časně zrána na snídani, později se podával oběd, ale ve tři už se zavíralo. Takže i poté, co uklidil a ujistil se, že má všechno připravené na ráno, mohl vyrazit domů mnohem dříve než za celá léta.

Jen další připomínka toho, jak se mu od chvíle, kdy se přestěhoval do tohoto podivného města, obrátil život naruby. Dříve touhle dobou teprve mířil do práce, nikoli domů k další mlčenlivé večeři se svým dítětem.

Jeho dítě.

Bože, pořád nebyl zvyklý o té holčičce takhle přemýšlet. Bylo to špatné? Měla mu okamžitě přirůst k srdci? To netušil. Nevěděl, co je normální. Copak se lidé do svých zarudlých uřvaných novorozenat zamilují na první pohled? Možná ano. Možná měl k Olive už od přírody chovat nějaké city, ale místo toho mu to všechno připadalo jen strašně rozpačité.

S frustrovaným povzdechem se vydal na cestu po hlavní třídě, kde míjel všechny ty půvabné obchůdky. Gladys měla pravdu. Její

bistro potřebovalo novou image, pokud chtělo s tímhle malebným městečkem udržet krok.

Zaparkoval v boční ulici lemované stromy, kde měl pronajatý domek. Nikdy dřív by se o takovou ulici nezajímal. Nikdy si nepředstavoval, že by jel domů za svým zeleným trávníkem a oplocenou zahrádkou. Za svou rodinou.

Někomu by to možná připadalo hezké. Archerovi však ne.

Byl předurčen k tomu, aby se stal šéfkuchařem. Vařit gurmánské speciality pro lidi, kteří je ocení. Ne obracet lívance na americkém maloměstě.

Ach jo. Na příjezdové cestě si opřel hlavu o volant. Potřeboval chvilku pro sebe, než dokázal opět vstoupit do života, který nebyl jeho. Do domu, který nebyl domovem. K dítěti, které mu bylo cizí.

Zasténal.

Je přece dospělý.

Musí udělat to, co je pro Olive správné.

Mlčet v jeho společnosti snad nebude navěky, ne?

Jasně. Pochopitelně se časem rozmluví. Vždyť se k němu nastěhovala před necelým týdnem. Potřebuje jen víc času, aby si zvykla. A on taky. Archer vystoupil z auta a přešel přes trávník ke dveřím. Měl šílenou chuť na tyhle dveře, které mu nepřipadaly jako jeho, nejdřív zaklepat, ale protože jeho byly, alespoň pro teď, jednoduše vstoupil.

„Pane Baere, vy už jste doma.“ Kimmy, současná chůva, vyskočila z podlahy, kde s Olive hrála deskovou hru Candy Land. „Měj se, prcku.“ Rozčepýřila děvčátku vlasy, načež popadla kabelku a zamířila za Archerem ke dveřím.

„Díky, Kimmy.“

„Žádný problém. Klidně mi pak peníze můžete poslat na účet.“

„Aha, jistě.“

„Budete mě potřebovat i zítra? Mám totiž zkoušku s divadelním souborem. Dostala jsem hlavní roli ve hře *Vévoda a já*. Věřil byste tomu?!“

Archer spíš nemohl uvěřit tomu, jak můžou děti ze střední navštěvovat představení podle románu ze série *Bridgertonových*, ale na tom vlastně nesešlo.

„Právě se chystám najmout chůvu, takže tě už tolik potřebovat nebudeme.“

„Dobře, bezva. Tak zase někdy, čauky, Olive.“

Dívka svýma velkýma hnědýma očima jen sledovala, jak Kimmy odchází. Když tu malou Archer uviděl poprvé, její podoba s Cate ho až zaskočila. Byla jako miniatura ženy, kterou kdysi, před pěti lety, znal. Tmavé vlasy s ofinou, které jí rámovaly kulatý obličej a spadaly těsně pod bradu, a ty velké oči, které sotva ho zachytily, jako by zjistily, že pro ni nebude dost dobrý. I když v tomto ohledu se matka s dcerou lišily. Pro Cate byl Archer na-prosto dostačující.

„Takže...“ Archer přešel dál do malého obývacího pokoje. „Nechceš si zahrát? Ehm... mám na mysli tuhle deskovku.“ Jemně poukázal směrem k rozložené hře.

Olive zamrkala.

„Nebo můžeme podniknout něco jiného. Mohl bych... pustit třeba film nebo tak něco. Nebo bychom si mohli vybarvovat omalovánky.“ Omalovánky? Archer od svých osmi let nadržel v ruce ani pastelku. Ale v tuhle chvíli by udělal doslova cokoli, jen aby na sebe nemuseli mlčky zírat. Od prvního katastrofálního

setkání měl dojem, že Olive jeho přítomnost jen tiše trpí a pochybnosti o jeho schopnostech ji nepřecházejí. No, aspoň něco měli společného.

Olive zavrtěla hlavou a vydrápala se na pohovku, kde se zachumlala do staré, odrbané deky. Její babička Archerovi vysvětlila, že tu deku má holčička už od narození, takže ať se ji v žádném případě nepokouší uklízet nebo prát, a pokud se někdy ztratí, on ani Olive už nikdy v klidu neusnou. Ale jinak žádný tlak...

Olive objala svého plyšového vombata, popadla dálkový ovladač a pustila si svůj oblíbený pořad – pekařskou soutěž.

Archerem projel záblesk naděje.

Možná je přece jen jeho.

Zaklepání na dveře ho vytrhlo ze zamyšlení, konečně přestal na holčičku zírat. Zamířil ke dveřím a napadlo ho, že si možná Kimmy něco zapomněla. Ta to však nebyla. Mělo mu to dojít hned.

„Zdravičko, Archere!“ Na prahu dveří stála Nancy, její žena Linda a Kaori, právnička zabývající se opatrovnictvím. Když se u něj objevily poprvé, vyděsil se, že se snad už stihl dostat do potíží, ale tohle přepadení se během čtyř dnů odehrálo už potřetí. A v ten jediný den, kdy se u něj objevit nestihly, Archera pro změnu navštívila Estelle, kterou krátce potkal v kavárně, spolu s Gladys, protože „šly zrovna kolem“.

Archer se dozvěděl, že Nancy je bývalá učitelka v mateřské škole, teď už v důchodu, která zřejmě považuje blaho všech dětí ve městě, včetně svých bývalých žáků, za svou osobní záležitost. Zdálo se, že Linda se s ní většinou veze a poukazuje na to, jak malé pokroky Archer dělá. Když se k tomu přidala žena

zodpovědná za jeho případ opatrovnictví, byl z nich docela dobrý uvítací výbor.

Tentokrát nesla Nancy pekáč obřích rozměrů. Kolik lidí měl podle ní nakrmit?

„Přinesly jsme vám něco malého k večeři,“ prohlásila a vložila mu pekáč do náruče.

Přesvědčit ty ženské, že coby šéfkuchař zvládne přípravu večeře jako nic, se mu dosud nepodařilo, takže tentokrát jen zamumlal díky.

„Jak se má Olive?“ zajímalo Kaori, která nahlédla do domu.

„Dobře.“

„Pořád s vámi nemluví, vidíte?“ ozvala se Linda a protlačila se kolem něj dovnitř.

„Však ono se to zlepší,“ poplácala ho Nancy po rameni a taky proklouzla do domu. Ani se nebránil. Už pochopil, že nejlepší bude pustit je dovnitř, aby dokázal, že je Olive živá a zdravá, a ony pak zase odejdou.

S povzdechem sledoval, jak se obě starší ženy na Olive vrhají, a když se na ně holčička usmála a neváhala jim otevřeně odpovídat na jejich otázky, jak se dnes měla, zatímco se kolem ní shlukly na pohovce, pocítil až absurdní žárlivost.

„Všechny jsme na vaší straně,“ řekla Kaori.

„Jo,“ odfrkl se smíchem. „Evidentně mi všechny hodně důvěřujete. Od té doby, co se Olive nastěhovala, nebylo dne, kdy by ji někdo nekontroloval.“

Kaori na něj zírala, jako by měl o kolečko míň.

„Samozřejmě že ji kontrolujeme,“ opáčila. „Tu holčičku máme moc rády a, upřímně řečeno, o vás toho zase tolik nevíme.“

„To je fakt.“

„Ale Cate si zjevně myslela, že jste v pohodě, takže vám budu věřit i já.“

Archer si opřel hlavu o rám dveří a nechal si večerním sluncem ohřívat tváře. „Myslela, že jsem *v pohodě*?“

„Vlastně o vás vůbec nemluvila.“

Bolestně se zašklebil. „Hm.“

Kaori pokrčila rameny. „Řekla o vás jenom to, že jste podle ní předurčen k něčemu většímu. Nechtěla vám stát v cestě. Olive byla *její* sen. Nechtěla vám překazit ten váš.“

Když se na Kaori znovu podíval, všiml si, že má v očích slzy. „Mě to vážně moc mrzí,“ poznamenal.

Advokátka popotáhla a hřbetem ruky si otřela oči. „Byla to úžasná žena, Archere. A Olive je zrovna taková.“

Odkašlal si, aby emoce nepřemohly i jeho. „Já vím. Já se... snažím.“

Žena si ho zkoumavě prohlédla a pak ho poplácala po rameni. „K výchově dítěte je potřeba celé vesnice a my právě ta vesnice jsme.“ Upřela na něj pohled. „A dohlížíme na vás.“

„To mě uklidňuje,“ opáčil suše.

Kaori se usmála. „To by taky mělo. Dáváme prostě na Olive pozor. A na vás taky. Tak naši pomoc přijměte, Archere. Bude to mnohem snazší.“

Prošla kolem něj a Olive ji objala. Archer zavřel dveře a šel se podívat do mrazáku, kam by k ostatním porcím uložil nejnovější přírůstek.

Jakkoli přijímání pomoci nebylo zrovna jeho silnou stránkou, kvůli Olive to hodlal zkusit. Ne že by měl na výběr. Byl si vcelku

jistý, že by ho tyhle ženy dokázaly položit na lopatky, kdyby bylo potřeba. Chtěl se pokusit dokázat, že nic takového nebude nutné.

V přeplněném mrazáku našel kousek místa, darovaný pokrm do něj tedy vložil a přibouchl dveře.

Tak, a je to. Pomoc přijata.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Druhý den se Iris objevila u Archera přesně načas, jak se s ní domluvil. Plus minus deset minut. Nicméně soudě podle toho, jak se na ni díval, to vypadalo, jako by měla snad hodinu zpoždění.

„Jdete pozdě,“ konstatoval s rukama založenýma na prsou. To, jak blokoval celý vchod do domu, vypadalo, že snad ten desetiminutový přestupek stačil k tomu, aby dostala padáka – nebo aby ji vůbec nepřijal. Souhlasila, že dnes odpoledne přijde, aby se s ním a s Olive seznámila. Dokonce tu práci oficiálně ještě ani nevzala. Přece nebyla tak zoufalá, aby se bez okolků nastěhovala k muži, kterého nikdy neviděla. Tedy ne znovu. Naposledy, když něco takového udělala, se jednalo o chlápka, jehož leták našla vyvěšený v bistru. Údajně hledal spolubydlícího, ale ve skutečnosti jí chtěl krást spodní prádlo, zatímco byla v práci.

Netoužila dostat se do další situace, kdy jí někdo bude krást kalhotky.

„Já se omlouvám. Trochu jsem přetáhla lekci.“ Sotva měla čas, aby se vysvlékla z plavek a doběhla sem. Z mokrého copu jí po zádech stále ještě kapala voda a vzhledem k tomu, že bylo teprve

časné jaro, jí z mírného vánku naskočila husí kůže. V tělocvičně si zapomněla mikinu. Už zase.

Přetáhla si cop přes rameno a na schodech před domem ho vyždímala. Když vzhledla, Archer na ni stále zíral. Byl snad ještě naštvaný kvůli tomu, jak ho polila koktejlem?

„Olive je potřeba vyzvedávat ze školky v půl třetí.“

Iris mu jeho upřený pohled opětovala. „No, *pokud* tu práci vezmu, přizpůsobím lekce Oliveinu rozvrhu.“ Vyzývavě zvedla bradu. Pustí ji do domu, nebo se celý pohovor bude odehrávat na jeho zápraží?

Jeho oči se ještě chvíli vpíjely do jejích, načež sjely dolů na mokrou skvrnu, kterou jí vlasy zanechávaly na košili, přímo nad levým prsem. Kdyby se mu koutky úst nesemknuly do úzké, nesouhlasné čárky, byla by si myslela, že se chová jako zvrhlík. Její uniforma sestávající z tílka, legín a věčně vlhkých vlasů zjevně nesplňovala jeho nároky. Totéž se stalo i v té kavárně. Myslela si, že si ji prohlíží, a pak mu nabídl, že mu koupí pití, a on odtamtud vystřelil rychlostí blesku.

Ještěže se nic nestalo, když se měl teď stát jejím šéfem. Tedy možná.

Opět se jí zadíval do tváře, tvrdě, jako by ji sám pro sebe vyhodnocoval. Bože, dokázala si ho představit v kuchyni, jak křičí na své ubohé pomocné kuchaře jako šéfkuchaři, které viděla ve filmech. Určitě vyžadoval dokonalost. A přesnost. Při představě, jaké úsilí by musel člověk vynaložit, aby se takovému muži zavděčil, jí přeběhl mráz po zádech.

Tu zcela neužitečnou myšlenku rychle zahнала. Jestli od ní očekával dokonalost, bude velmi zklamaný. Iris měla jinou povahu,